

За член на нашия научен съвет той беше бремен до смъртта си в 1966 година. Викал съм го на заседания на съвета. Никога не ми е отказвал и е посещавал според възможностите си. По този повод сме водили с него разговори. Съветвал съм го например да раздели и той катедрата си. Под негово влияние в тази катедра се застъпваше направлението на изследване върху нервната и мускулна тъкан. Това е една рядка и нова ориентация, която той остави на своите бивши асистенти в наследство. И сега неговият заместник доцент Ангел Тодоров идва да се консултира с мене по тези въпроси. Интересът към тази тематика иде от димитър Димов. Когато сме разговаряли, аз съм му казвал, че не бива да освобождава катедрата, не бива да се отказва от научната работа. И той умря като учен-хистолог - това беше неговата тясна специалност и профил.

Димов казваше, че ми е дал една испанска техника по хистология и ембриология - някакво помагало по хистологическа микроскопска техника на испански език, донесено от него от Испания. Питал ме е дали ми е давал тази книга, но аз не можах да я намеря у себе си. Тази книга трябва да се потърси у други наши колеги.

Разговаряли сме се за "Гамон и Рахал". Аз съм се интересувал за живота в този институт, тъй като съм работник в областта на морфологията, хистологията и хистопатологията на нервната система. А в парижкия институт, в който съм работил, се използват методите на Рахал. Върху това сме разговаряли с него. Интересно е да се възпроизведе атмосферата на научно конферирание при тези срещи. Това би помогнало да се докаже, че Димов не е "учен сред писателите и писател сред учените". Трябва да се противопостави на тази тенденция, на която се противопоставих и през 1932 година, когато се чествуваше петдесетгодишнината